

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΑΙΩΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

νεαρός κόρης ντέ Φρεντάν κατέβηκε από τη λιμουζίνα του, έδωσε διάφορες οδηγίες στους άξιοφύρους για τις άποικιές του, και ξένωστος πελά, ανέβηκε τη μαρμαρίνη σκάλα του μεγαλοπρεπούς ξενοδοχείου «Ήμετερα Πάλας».

— Όλα τα διαμερίσματα του πρώτου και δεύτερου πατώματος έχουν διατεθεί, κόρη, του είπε. Θέλετε ένα που μένει ακόμα διαθέσιμο, στο τρίτο πάτωμα;

Αυτό δυσωδέστηκε τον κύριο άνωτά.

Πού να πάω όμως; Κανένα άλλο ξενοδοχείο, εκεί στην όμορφη Έλβετική πόλη του Έβιάν, δεν μπορούσε να συγκριθεί στην πολυτέλεια και στο κομψό με το «Ήμετερα Πάλας». Και έξ' άλλου που να κάνει κωμολογίες μπαζομωσές πάλι και κωμολογίες φασαφές, Δέχτηκε.

Ετοιμάστηκε να μπη στο άσανσέρ, μα ο θυρωρός, παρουσιάζοντας ένα τεράστιο βιβλίο, του είπε ειγνικά:

— Έχετε την καλοσύνη να γράψετε τ' όνομά σας στο βιβλίο των ξένων;

— Έχετε δικήν, είπε ο κόρης ντέ Φρεντάν. Την έγραψα τή διατύπωση αυτή.

Πήρε συγχρόνως την πένα κ' έγραψε στο βιβλίο για να γράψη τ' όνομά του, μα ξαφνα απόμεινε με το χέρι του μετέωρο. Έσπιψε καλύτερα για να βεβαιωθεί, ότι δεν τον γελούσαν τα μάτια του, μα όχι δεν είχε άταρηθεί. Αυτό που με κατάπληξι του είχε ιδεί, ήταν σωστό.

Ναι, λίγες γραμμές πιο πάνω, ανάμεσα σε άλλα ονόματα πελατών του ξενοδοχείου, ήταν γραμμένο και το δικό του: "Ένα σταθερό χέρι, είχε χαράξει στο βιβλίο τις τρεις αυτές λέξεις: «Π έ τ ρ ο ς ν τ έ Φ ρ ε ν τ ά ν», ή όποιες αποτελούσαν ακριβώς τ' όνομά του!

Πήγε άμέσως να πη πός ήταν παρτώτο να γράψη τ' όνομά του, άφού ήταν κούλας γραμμένο, μα ή σκέψη πός δεν είχε προηγουμένως τηλεγραφήσει ή άλλως πως ειδοποιήσει τή Δουβλίνο του ξενοδοχείου για την άφιξή του, τον κράτησε. Σκέφτηκε επίσης για μα στιγμή μήπως είχε κανένα συνώνυμό του, αλλά είδε πός αυτό ήταν αδύνατον. "Ήταν ο μόνος έπιτών απόγονος τής παλαιάς άριστοκρατικής οικογενείας των Φρεντάν του Ντωφινέ και στο έπίσημο βιβλίο τής Εθνοτατικής άριστοκρατίας, καθώς τουλάχιστον φαινόταν, ποτέ δεν είχε συναντήσει δύο φορές τ' όνομά του.

— Έχετε την καλοσύνη να βισωτήτε λιγάκι, κόρη; Περιμένει στο τηλεφώνω κάποιος πελάτης, να τον πληροφορήσω για κάτι που με ρώτησε.

Ή παράληξη αυτή του θυρωρού, διέκοψε τις σκέψεις του και τήν παραχή του. Αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει άργότερα το άγνωστο αυτό που τον έριχνε σε τόση σύγχυξη, έγραψε γρήγορα—γρήγορα στο βιβλίο το πρώτο όνομα που του ήθε στο μυαλό, το όνομα του πεθαμένου καληού συμμαθητού του στο λύκειο: «Π έ τ ρ ο υ ν τ έ Μ ε ρ ή λ ά ν», και ρώτησε βίστερα τον θυρωρό, παίνοντας ύφος άδιάφορο:

— Κάθετα έδω από πολλές μέρες ο κόρης ντέ Φρεντάν;

— Πρώ δέκα ημερών, κόρη...

— Έδχαριστώ, φίλε μου. Συγγνώμη για τήν άγογορία μου.

Άφησε τήν πένα και θυσιμένος σε σκέψεις, μπήκε στο άσανσέρ. "Έπειτ' από λίγο βρισκόταν στο διαμέρισμά του.

Τό βράδυ δεν άργησε να κατεβή στο έστιατόριο. Κάθησε σ' ένα μοναχικό τραπέζια και παράγγειλε τα συνηθισμένα κ' είνωσιμένα του φαγητά. Καθώς έφαγε, έριχνε με πρώτο παντού έρευνητικές ματιές, γιατί είχε απόφαση να ξεσκπάσει άπισδήποτε τήν πλαστοπροσωπία αυτή, που τον γέμιζε από μα άπιστοσύνη άνησυχία. Καταλάβαινε πός κάποιος διεθνης τυχοδιώκτης κρυβόταν κάτω άπ' το δικό του όνομα και χρειαζόταν έπιτηδείους για τό ξεσκπάσιμά του.

Μα σιγά—σιγά ή ματιά του, με διαταγμό στην άρχή και με άνυπόκριτο θαυμασμό ύστερα,

καρφώθηκε στο ύπεροχο προφίλ μιας ψηλής και λυγερής κυρίας, πολύ νέας όκόμα και με έξαιρετική πολυτέλεια ντυμένης. Έστρωγε μόνη τής στο γευτονικό τραπέζια και τότε—τότε, γυρίζοντας προς τό μέρος του, τούριχνε κ' αυτή προκλητικές ματιές φιλάρεσκης γυναικας, που έφερε καλά τήν έντύπωση που προκαλεί ή θεία όμορφιά τής.

Τά όλόμωρα φλογερά μάτια τής σειρήνας αυτής άρχιζαν να τον γοητεύουν και να τον αιχμαλωτίζουν. "Ήταν έτοιμος τώρα, με πρώτη εικόραία, κ' άνοξή κουέντα μαζί τής, να γνωριστή άπισδήποτε, άρπάξοντας μα άισθήποτε πρόφαση, μα δεν πρόλαβε να τό κάνει.

Τά σχέδιά του κόπησαν στη μέση άπ' τήν εμφάνιση ενός κυρίου, ό όποιος μπήκε εκείνη τή στιγμή στην τραπέζια και διεκδήνησε προς τό μέρος τής άγνωστης.

Έκείνη, μόλις τον είδε, γύρισε προς αυτόν με λαχτάρα και παρμέρισε στον κωκατά, για να κάνει θέσι κοντά τής.

— Τί γίνεται τόσο ώρα, κόρη κόρη; του είπε, μιλιώνοντάς τον τρυφερά, ενώ συγχρόνως τούριχνε βλέμματα γεμάτα λατρεία.

"Ήταν ένας άνδρας όψηλός, μελαχροινός, περίπου σαραντάρης, ντυμένος με έξαιρετική κομψότητα και χάρι. Τό πρόσωπό του, αλληρό κ' ένεργητικό, κωνήρισε άσυνήθιστη θέληση και τήν έντύπωση αυτή τήν δυνάμωσαν τά στεφανωμένα με μαύρους γύρους διαπεραστικά μάτια του.

— Άγγισα, κυρία μου, άπάντησε, και σάς παρακαλώ, να με συγχωρήσετε. Κάποια έπείγουσα ύπόθεση με κράτησε μακριά σας, χωρίς να θέλω...

Ο κόρης ντέ Φρεντάν, ή μάλλον ό κ. ντέ Μειλλάν, περιεργαζόταν με περιέργεια γεμάτη ένδιαφέρον τό πρόσωπο αυτό, που φαινόταν εύτυχης αντίληλός του. Έξχασε τήν άλλόκοτη περιπέτεια, που τον άνησυχούσε πριν, και ήταν πενά άρρωσιμένος στο έπιθλιμικό έξκεινο ξενύγαρι. "Ή φωνή του μαίτη ντ' ότέλ τον έκανε να πιναχήξή ξαφνα άπ' τή θέσι του:

— Έλείπον τηλεγράφημα για τον κύριο κόρη ντέ Φρεντάν.

"Ήταν έτοιμος να ξεστομίσω πός ήταν αυτός ο κόρης ντέ Φρεντάν, μα ή μιλιά κόρηκε στο λαμό του. Είδη τότε με κατάπληξι τό μυστηριώδες έκείνο άτομο, που καθόταν πλάι στη σειρήνα του διπλανού τραπέζιού, να κάνει νόημα στον μαίτη να πλησιάση! Πήρε άπ' τό δέπνο τό τηλεγράφημα κ' άνοίγοντάς το, έριξε μα γρήγορο ματιά. Τό δέπλωσε ύστερα, έδωσε γενναίο κωρητικό στον μαίτη και γυρίζοντας πάλι με θλίψη φανερή τώρα στην ντύση του, τής είπε μελαγχολικά:

— Κυρία Βαλλουάρ, πάλι πρέπει να σάς άφήσω, δυστυχώς. "Ως αύριο τό πρωί αυτή τή φορά. Με καλούν στη Λοζάννη έπιηγόντος.

Φόλησε κατόπιν τό χέρι τής με χάρι και λυπημένος άπ' τις διαμορτώσεις τής, έκανε μα ύπόκλιση, γεμάτη σεβασμό, και βγήκε άπ' τήν αίθουσα.

Ο κ. ντέ Μειλλάν θέλησε να τον παρακολούθηση. Μα συγκρατήθηκε. Κε' άργότερα πενά πληροφορήθηκε, ότι τό άτομο αυτό, που είχε κλέψει τ' όνομά του, πήρε ένα άποκίνυτο κ' έφανε άμέσως για τή Λοζάννη.

Αποράσισε λοιπόν να κάνει ύπομνηση ως αύριο τό πρωί που ό μυστηριώδης κύριος θα ξαναγούριζε.

Έντωμεταξύ, απενοχοσιμένος ό κ. ντέ Μειλλάν έκοβε βόλτες στην παραλία τής λίμνης Λεμάν. Στο μυαλό του κυριαρχούσαν δύο μορφές: Τού άγνωστου και τής γοητευτικής συνουδού του. Περισσότερο όμως σκεριτόταν εκείνη. Πόσο ήταν όμοραία, άλήθεια!

Έξχαρνα, ένα θεόσιμα άνούστησε πλάι του, Γόρσε τό βλέμμα του και είδε τήν κ. Βαλλουάρ. Άρρωσιστοποιούσε κ' αυτή στην παραλία, όλομόναχη. Με τό φυσικότερο ύφος, ό κ. ντέ Μειλλάν τήν πλησίασε, τήν χαρέστη με άβρότητα, τής είπε μερικές φράσεις για τον καιρό και τή θάλασσα κ' ή γνωσιμία τους, εύκολη και χωρίς παρεξηγήσεις, δίπες άλλωστε συμβαίνει συχνά στις διεθνείς λουτροπόλεις, πήρε γρήγορα χαρακτήρα οικειότητας. Έπαυσαν μα παρτίδα τέσσους μαζί, κάνανε έναν περιπάτο με τή θάλασσα στα γαλαζόμωρα και γαλήνια νερά τής λίμνης και προς τό βράδυ χόρεψαν άρκετούς χορούς οι δύο τους, από τεράστιο χρευνικό τερασίν του ξενοδοχείου.

Τήν ώρα του δείπνου, ό κ. ντέ Φρεντάν ήταν τρελλά έρωσιμένος με τήν κ. Βαλλουάρ.

Τραύλιζε στον κ. ντέ Φρεντάν δύο—τρεις λέξεις εύχαριστίας και τον άφησε μόνον...

άρ. Μά αυτή, πάντα μέσα στο πλαίσιο της φιλικής οικειότητας, δεν τοίδωσε ούτε μια στιγμή το δικαίωμα να ξεχάσει πώς ή καρδιά της δεν ήταν ελευθερία, πώς άνηκε σ' Έκκερνον τον άλλο, τον μυστηριώδη και βλαπτο κύριο, πούχε κλέψει το Ξένο όνομα, τ' όνομά του.

Ό γεμάτος λαχτάρα τόπος της φωνής της, κάθε φορά που μιλούσε για Κείνον και το Ξεχωριστό τότε, με το όποιο ξεγύλισσε πάντα σαν ζέλι, μέσα από τις περιήλικες έρωτικές και τις πιο φλογερές εκφράσεις πάθους του κ. ντέ Φρεντάν, τον Ξεκαναν ευφορικτικώς Ξέω φρενών.

Αποφάσισε λοιπόν άποψε κιόλας, την ίδια εκείνη στιγμή, να ταπεινώσει στα μάτια της τον ευτυχισμένο άντερωσή του. Την κούταξε με έπιμονή στα μάτια και χαμηλώνοντας τώρα τον ανειρητιστό και ζωνηρό τόνο της φωνής πούταρε κάθε φορά που της μιλούσε για τον μυστηριώδη άπόντα, τη ρώτησε:

— Και τόν Ξέρετε καλά, Ξέρετε με πεπεισμένα το παρελθόν αυτό του άνθρώπου, κυρία; Έμπιστεύεσθε σείς, ή κυρία Βαλλουάρ, ή χήρα του βασιτυλούτου και διασημού τραπεζίτου, έναν άνθρωπο που κλέβει ένα Ξένο όνομα, γιατί με το δικό του θάχε άσφαλώς φασαρίες άπ' την άστυνομία;

— Πώς; Τι είπατε, κύριε ντέ Μευλάν; Πώς τολμάτε... Ξεφώνισε ή κ. Βαλλουάρ.

— Δέν τολμώ, κυρία μου. Είμαι βέβαιος. Έγώ είμαι ο άληθινός κύριος ντέ Φρεντάν, ίδου ή ταυτότης μου και ο κύριος αυτός είνε άπασιών! Είνε έπάρφοβο ύποκείμενο και σάς παρακαλώ, να φύλαχθήτε. Αφίνο πρού, μόλις ξοθει, θα τον Ξεσκελεύσω και θα τον παραδώσω στην άστυνομία.

Η κ. Βαλλουάρ σφράσθηκε κατάχλιμη και ταραμένη. Τα χείλη της ήσαν κατάλευκα κ' έτρεμε σύγκομη άπ' την ταραχή.

Τραυλίσε στον κ. ντέ Φρεντάν, τον άληθινό ντέ Φρεντάν πειά, δυό—τρεις λέξεις ευχαριστίας για την έσοδούλευσι που της έκανε, και ζητώντας τον συνήχη για την Ξεφανική άδιαθεσία που άισθανόταν, τόσο δικαιολογημένη άλλωστε, τον άφησε μόνο, γεμάτον χαρά κ' ικανοποίηση για τον θρίαμβό του. Ήταν βέβαιος τώρα πειά, πώς άφριο ή κ. Βαλλουάρ θύλαρε στην άγκαλιά του, γεμάτη ευγνωμοσύνη για την έτεύβασή του και με τη σέχη αυτή ναυνομισμένος, κομψήθηκε ίππο ήνηχο κ' ευτυχισμένο...

Πρού—πρού, ή κομμοίτερα τούφερε ένα γράμμα. Ήταν δικό της. Το μάντεψε άμέσως. Τα χείρα του τρέμανε, καθώς το άνοιγε. Πήρε βαθειό την άνεσσή του κ' άρχισε να τό διαβάξη. Μά άμέσως ή άνη του σκοτεινιάσε. Μαύρη άπελευσία γέμισε την ψυχή του.

Η κ. Βαλλουάρ τούγραψε:

«Κύριε...»

Ξέω πώς ο Γαστόν Άραμόν έχει άρκετές δοσοληψίες με τη δικαιοσύνη ως καταχραστής και λοιποδότης, κατά την περιστασι... Άν ως κύριος ντέ Φρεντάν ένυχε να συναντηθή με τον γνήσιο συνώνυμό του, με σάς δηλαδή, σ' αυτό φταιει ή Τύχη... Νοιώθω όμως πώς στα στήθη του χτυπάει μια καρδιά πολύ πιο ήπποτική και γενναίωφρον άπ' όλες μαζί τις καρδιές των γνησίων ήπποτών, και τρέχω, άπόψε μάλιστα, κοντά του... Οέλω να τον φιλάξω άπ' τον κίνδυνο που τον περιμένει εκ μέρους σας, διαμαμένη ν' άκούσω τους χτύπους της καρδιάς του, που μου άνηκε ολόκληρη...

Ά λ ί κ η Β α λ λ ο υ ά ρ .
Ό κ. ντέ Φρεντάν άφησε το γράμμα να του ξεφύγη άπ' τα χείρα και να πέση κάτω. Έσοχη το κεφάλι του, άναστένανε κ' άπ' τα σφιμένα δόντια του ξεφύγαν λόγια άργής και λύσσης:
— Γυναίκες... Αίλιες γυναίκες... Πιό τυφλές κ' άπ' τον ίδιο τον έρωτα, ή καρδιά σας είνε γεμάτη σκοτάδι και μυστήριο...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΝΤΕΣΑΙΕ

Ή σκηνή που θα σάς διηγηθώμε παρακάτω, συνέβη τις παραμονές της προφητικής μάχης του Μαργέκο. Μία νύχτα έφτασε στο στρατόπεδο του Ναπολέοντος — ο όποιος ήταν άκόμα Πρώτος Ύψιστος — ο άφοσιωμένος του στρατηγός Ντεσαίε, γυρίζοντας άπ' την Αίγυπτο. Άφού οι δύο άνδρείοι στρατιωτικοί μίλησαν στην άρχή για διάφορα ζητήματα, Ξεφανα ο Ντεσαίε ειπε στον Βοναπάρτη:

— Έφτερα, στρατηγέ μου, άπ' την Αίγυπτο ένα μάγο ύδαγενή. Έτυχε να του σώσω κάποτε τη ζωή κ' από τότε μ' άκολουθεί σαν άφοσιωμένο σκυλί.

Άμέσως ο Ναπολέον, ο όποιος σ' όλη τη ζωή του πίστευε πάντα στη μαγεία, ρώτησε τον Ντεσαίε:

— Διαβάξη το μέλλον στα χείρα ή στα χροιά ο μάντης αυτός;

— Όχι! Έχει μια μέθοδο παράξενη, αλλά κ' άάνασθη... Κούταξη στα μάτια αυτών που έχει άπέναντί του κ' έτσι μαντεύει όλα θα του συμβούν!

— Και για σένα, φίλε μου Ντεσαίε, τί έχει προφητήσει;

— Τίποτε!... Γιατί μπροστά μου έχει πάντα σκυμένο το κεφάλι. Δέν με κούταξη ποτέ στα μάτια! Είνε άφοσιωμένος σε μένα και γι' αυτό τραμάζει μήπως μου πει καμιά κακή προφητία!... Θέλετε όμως να τον φωνάξω έδώ;

— Ναι! Άπάντησε συλλογισμένος ο Βοναπάρτης.

Ό Ντεσαίε φρόναξε τότε τον ύπασιστή του και του ειπε:

— Φέρτε μου, σάς παρακαλώ, τον Κύρο...

Και γυρίζοντας στον Βοναπάρτη, πρόσθεσε:

— Έχει όνομα παράξενο για έναν Άφρικανό...

Κύρος!... Άλλά και τα μάγια κ' ή μαντείες του έχουν κάτι το άσιατικό... Σάν να ήταν Χαλδαίος ή Πέρσης!... Είνε τόσο σοφός, ώστε ή σοφία του θάκανε άσφαλώς έλους μας τους έπιστήμονες να ντροκιστούν, άν έπιχειρούσαν να τ' άβάλουν μαζί του!... Μη νομίζετε, στρατηγέ μου, ότι σάς λέω λόγια τρελλά ή παιδιάστικα...

— Όχι, άγαπητέ μου Ντεσαίε!... Σ' αυτά τα πράγματα άλλωστε είμαστε όλοι λιγάκι τρελλοί και όμοιοι με μικρά παιδιά!...

Έκεινη τη στιγμή κύριος ο ύπασιστής, φέροντας μαζί του κ' ένα μαύρο Άφρικανό, ντυμένο με μια κατάλευχη εζελμπία.

— Κύρε! του ειπε ο Ντεσαίε. Νά ο Σουλτάνος της Φωτιάς! (Έτσι ονομάζαν συνήθως τον Βοναπάρτη οι Αίγύπτιοι ύδαγενείς).

— Χάρις στον Δίκαιο Σουλτάνο, μουμούρισε ο Κύρος με την παράξενη προφορά του, μπόρεσαν τέλος τα θητήτα μου μάτια ν' αντιχρυσούν τον Σουλτάνο της Φωτιάς! («Δίκαιος Σουλτάνος» ήταν ή κοινή όνομασία του Ντεσαίε στην Αίγυπτο).

Έπειτα ο μαύρος σήκωσε το κεφάλι του και κούταξε κατάματα τον Ναπολέοντα. Τα τρομερά μάτια του κατατητό άστραποβολούσαν τώρα με όλη τους τη δύναμη!... Έξαφνα ο μάγος, σαν κορυσμένος άπ' την προσπάθεια που κούταζε, άρχισε να μουμούριξη διάφορες άναφορές λέξεις, που σιγά-σιγά έγιναν καθαρότερες:

— Μεγάλε Σουλτάνε της Φωτιάς, ή τύχη σου θα μεγαλώνη πάντα... πάντα... όσούτου να πεθάνη κ' ο τελευταίος φίλος σου!

Πριν από λίγες στιγμές είχε κείτη σκηνή του Βοναπάρτη ο στρατηγός Ντυρόκ, ο όποιος άκουσε τα λόγια αυτά του μαύρου.

— Άς έλιπίσωμε, στρατηγέ, ειπε τότε στον Ναπολέοντα, ότι θα είμαι έγώ ο τελευταίος που θα πεθάνω για σας...

Μά ή φωνή του Άφρικανού μάγου άκούστηκε και πάλι...

— Ναι... έστ' αγαπάς τον Μεγάλο Σουλτάνο της Φωτιάς... και θα είσαι ο τελευταίος φίλος του, που θα πεθάνη γι' αυτόν!...

— Κι' έγώ; ρώτησε τότε ο Ντεσαίε. Έγώ δέν αγαπώ τον Μεγάλο Σουλτάνο της Φωτιάς;

— Ένας λεγγμός άκούστηκε τότε... Για πρώτη φορά ο Κύρος ειχε κούταξη κατάματα στα μάτια τον κύριό του και σωτήρα του!... Άμέσως όμως σοκιάστηκε στη γη με τα μούτσα, βογγώντας έπος το πιστό σκυλί έπάνω στον τάφο του άφέντη του!

— Έσθ... μουμούρισε με άπελευσία... Έσθ... ο Δίκαιος Σουλτάνος... θα είσαι ο πρώτος που θα πεθάνης!...

Πραγματικά, έπειτ' από δυό μερες, ο Ντεσαίε σκοτονόταν στη μάχη του Μαργέκο. Όσο για τον Ντυρόκ, αυτός σκοτώθηκε το 1813, στη μάχη του Μπάουτσεν. Έπειτ' άπ' την όλοία ο Ναπολέον άρχισε πειά να χάνη όριστικά τη δύναμη του.

Έτσι ή προφητία του Άφρικανού μάγου βγήκε άληθινή.

Ό στρατηγός Ντεσαίε.

Ό στρατηγός Ντυρόκ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΙΝΔΙΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ...

Ένας Άμερικανός μικρόμπορος έγινε ύπηρετης από θαυμαστό. Προέκειται για κάποιον Τζιμ Ουίλλιαμς, άπ' το Άδς Άντζελες, άρκετά εύπορο και... θεριόν θαυμαστή της περιήρης πρωταγωνιστρίας του κινηματογράφου Ζαννέτ Μάκ Ντάνλιντ.

Έπειδή λοιπόν ο Τζιμ δέν μπορούσε με κανέναν άλλον τρόπο να πλησιάξη το Ινδιανά του και να μένη κοντά του, πήγε και την παρακάλεσε να τον λάξη... ύπηρετης της!

Η όραμα Ζαννέτ γέλασε όταν άκουσε την πρότασι του, μά έπειτα, όταν την καλοσκέτησε, τη βρήκε βολική, γιατί έτσι θάχη κοντά της έναν ύπηρετη άφοσιωμένο και περιποιητικό.

Τον προσέλαβε λοιπόν προθυμότατα κ' ο ήσπερ Ουίλλιαμς άνέθεσε σε κάποιον άλλο τη διεύθυνσι του καταστήματός του και ύπηρετεί πειά την όραμα ήθοσιό.